

Keila–Joa kool on lastele kodu eest

Tavalise linnakooliga võrreldes hoovab selle kooli klassiruumidest kodusoojust, mõistvat suhtumist, naeratavaid nägusid. Esimesel pilgul ei ütlekski, et need lapsed kannatavad ühe või teise tõve all.

Keila–Joa Sanatoorne Internaatkool alustas 1964./65. õppeaastal. Tollal oli kool väiksem ja seal õppisid põhiliselt reumahaiged lapsed. Täna on õppeasutus laienenud ning annab õpilastele täieliku keskhariduse. Kuigi kool asub Harku ja Keila valla piirimaail, tullakse siia õppima kogu Eestist.

Õppealajuhataja Sirje Rints ütleb, et igal aastal soovib Keila–Joa sanatoorsesse kooli õppima tulla väga palju lapsi. Arstidest ja õpetajatest koosnev vastuvõtukomisjon langetab otsuse avalduste põhjal.

Mõnus kool ja toredad õpetajad

Õpilaste omavahelised suhted on sõbralikud. Küsin kuuenda klassi poiselt ja tüdrukutelt, miks neile see kool meeldib ja saan vastuseks: "Mulle meeldib siin seepärast, et õpetajad on head", "Siin on ilus loodus ja vahvad kasvatajad", "Kena on see, et kooli remonditakse ning saame teatris käia", "Meil on mõnus kool ja toredad õpetajad".

Ajal, mil kõikjal napib häid, kvalifikatsiooniga õpetajaid, on siinsed pedagoogid ametile truud jäänud – kuigi töö haigete lastega vajab märksa rohkem kannatlikkust. Varem oli sana-

Õppealajuhataja Sirje Rints andmas jõulueelset tundi kuuenda klassi lastele.

KOOLILUGU

toorse kooli õpetajatele ette nähtud palgalisa, nüüd enam mitte.

Õppealajuhataja sõnul on 85% õpetajatest kõrgharidusega. Ta ütleb, et ei tea Eestis teist nii tugeva õpetajate kaadriga kooli. Neli inimest töötab Keila–Joa sanatoorses koolis asutamisest alates, paljudel on 20–25 aastat tööstaaži. "Need inimesed töötavad

erakordse entusiasmi ja armastusega," sõnab Sirje Rints. "Töö on meil raskem kui tavalises koolis, kuid sellele vaatamata ei minda nii lihtsalt mujale tasuvamat ametit otsima. Küllap aitab kaasa tagasiside õpilastelt, mis korvab nähtud vaeva."

Lapsi püütakse kultuuriliselt arendada, viies neid võimaluste piires teatrisse ja kõikvõimalikele üritustele. Tänutundega räägib kooli direktor Mait Tõitoja Nukuteatri juhtkonnast, kes kõige rohkem on võimaldanud las-

tel tasuta teatrietendusi näha. Abistava käe on ulatanud nii mõnigi vallavalitsus, kust õppima tulnud lapsed on pärit. Eriti soovib direktor tänada Anija, Keila ja Rae valda.

Internaatkool peab suutma asendada lastele kodu. Püütakse teha kõik, et iga õpilane oleks korralikult toidetud ja rietatud. Mait Tõitoja sõnul said nõukogude ajal õpilased koolist nii koolivormi kui igapäevase riietuse. Kuigi nüüdseks on olukord muutunud, püütakse ikkagi välja selgitada raha-

listes raskustes oleva laste kodudest tulnud lapsed, et neile humanitaarabi korras rõivaid hankida.

Kodu mõiste on siin oluline – osa õpetajatest töötab lisaks kasvatajana. Õpetajad ja lapsed õpivad üksteist sel moel paremini tundma, tekib usalduslikum vahekord. Sisustatakse kodunduse klassi, kust tütarlastele hakatakse ellu kaasa andma perenaiseoskusi.

Kolm uusaastasoovi

"Haiged lapsed vajavad hädasti psühholoogi abi. Kahjuks on kooliamet meie taotlused tagasi lükanud – põhjendusega, et pole vajalikul arvil õpilasi," räägib Sirje Rints. Õppealajuhataja lisab, et kool on küll ise korraldanud pedagoogide täienduskursusi, kuid õpetajate teadmised selles vallas ei ole siiski nii sügavad kui psühholoogil.

Kooli juhtkonnale teeb muret seegi, et alates uuest aastast hakatakse koolidele eraldama raha õpilaste arvu järgi. "Meile on see arusaamatu. Kui me ka saame teatava rahasumma valdada, kus on õpilase kodu, on see ette nähtud vaid koolihariduse andmiseks. Kust aga võtta raha toitlustamiseks, kütteks ja remonditöödeks?" küsib direktor. Ta tõdeb, et sanatoorses internaatkoolis on tavalise kooliga võrreldes neli korda rohkem kulusid.

Koolipere ühine soov on, et haridusjuhtidel jätkuks niipalju tarkust raskustest üle olla, et nii vajalik kool haigete laste tarvis püsima jääks.

MATI JAKSON